



“Peaasi, et on kuskil ujuda ja et toakaaslastega kohe sõbraks saab,” soovib suvel Luunja laagris inglise keelt õppinud Maret Mägi (all keskel). Vasalemma põhikooli 4. klass teab nimetada vaid mõnda, kes laagris käinud. MARKO MUMM

Kuidas leida õige?

■ Kadri Kurve, haridusministeeriumi ekspert:

Alati tasub küsida, kas laagril on haridusministeeriumi litsents. See näitab, et laagrit on laste turvalisuse huvides kindlasti kontrollinud pääste- ja tervisekaitse ametnik. Litsentsiga laagris on koolitatud kasvatajad ja juhatajad, kes on läbi teinud ka esmaabikursused. Litsents antakse laagrile kuni kolmeks aastaks.

Olemas on ka tegevusloata projektilaagrid, mis tegutsevad vähem kui kaks kuud. Sellise laagri puhul tuleb projekt registreerida valla territooriumil, kuhu laager tehakse. Kas need lühiajalised laagrid nii toimivad, on aga iseküsimus. Kui lapsevanem tahab lapse sellisesse panna, soovitaksintal koht ise üle vaadata.

Malle Pajula

Laagrid ootavad hooaega

Pioneerilaagrite asemel tegutseb Eestis üle 20 erineva lastelaagri

Malle Pajula

malle@epl.ee

Lastelaagrite juhid ootavad mais tuusikute ostmise buumi, sest suvelaagrid on endiselt popid. Pioneeritöö on neis asendunud näiteks ratsutamise, matkade, arvuti- ning keeleõpingutega.

“Ema ütles, et siis ma ei logele kodus niisama,” räägib Vasalemma põhikooli neljanda klassi tüdruk Maret Mägi oma kahe laagrisuve kohta. Viimati õppis ta Luunja laagris inglise keelt. “Koolis oli pärast kergem ja keel läks paremaks,” arvab ta, endal silm meenutustest säramas.

“Enamus meie klassist pole kordagi laagris käinud, aga mul oli küll päris normaalne,” ütleb ka Maret klassivend Oskari Värä oma

Võsu vene keele laagri kohta. “Keelelaagrite kohad saavadki tavaliselt kõige kiiremini otsa,” selgitab Luunja laagri juhataja Reet Rannasaar. “Üks mamma pani kohe kõik kolm last laagrisse, öeldes, et lapsed on siin käima harjunud ja nii saavad ka vanemad puhata.”

Vanemate nostalgia

Rannasaare sõnul toob osa vanemaid lapsed laagrisse ka nostalgiast, sest on ise suvistes pioneerilaagrites üles kasvanud. “Kui nad on meie euroremondiga sööklas ära käinud, lähevad nad kohe hea tunde tagasi. No meil pole plekkvalamuid ja soe vesi on ikka sees, enam pole tingimused päris nii nagu vanasti,” ütleb juhataja.

Rannasaar räägib, et laagris käivad kõrvuti lapsed,

kel on võibolla vaid üks nööbike vana pluusi ees, ja need, kel on seljas moefirmade spordirõivad. “Aga erineva rahalise taustaga laste vahel pole ma veel ebakõla tundnud, mõni ehk on alguses natuke omaette,” teab Rannasaar. Tema kogemust mööda on aga tõrge kerge tulema vene ja eesti laste suhetesse. “No ei ole integreerumist, räägitagu mis tahes,” ütleb juhataja.

Rannasaare tähelepanekul ei too vanemad lapsi suvel keelelaagrisse õppima sunniviisiliselt. “See tahtmine on justkui pooleks – emad tahavad, et suvega võõrkeel suus püsiks, lastele meeldib laagris olla. Meil on vaid kaks keeletundi päevas ja needki ilusa ilmaga kuskil põõsa vilus,” räägib laagri juht, kelle sõnul saa-

vad lapsed oma prantsuse, inglise või saksa keel oskust kombata ka vabal ajal, välismaalt tulnud õpetajate ümber tiireldes.

Asendab vanaema

“Laager on paljudele lastele tegelikult ainuke võimalus linnast ära saada, sest maakodu neil pole. Pealegi on vanematel kindel tunne, et laps on valvatud, toidetud ja arendavas tegevuses,” räägib Treppoja lastelaagri juhataja Tiit Pramann.

Pramanni sõnul näitavad laste seas tehtud küsitlused, et eelkõige oodatakse laagrist uusi omavanuseid sõpru. See, et näiteks töölaagri vahetusest ka väike taskuraha tuleb, on lihtsalt meeldivaks lisaplussiks. “Mõned on kohe mitu vahetust järjest, sest tekkis sõpruskond.

Sellesse kuuluvad sageli ka lapsed, kel tegelikult on maakodu, kuhu minna, aga neile hakkas laager lihtsalt meeldima,” räägib ta.

Juhataja sõnul pole aga töövahetusse tulijatele kuigi kerge tööd leida, varasematel aastatel on nad töötanud talus ning müünud ajakirjajalehti: “Ostsime neile jalgrattad, nii nad siis sõitsid siin suvilate vahel ringi, päikselisema ilmaga said ajakirjad ruttu otsa.”

Pramanni arvates võib kindlalt öelda, et laagrid ei kao lähiajal kuskile. Kui vabariigi taasloomise ajal oli 46 veneaegsest laagrist alles vaid kaheksa, siis nüüd on nende arv jälle kolmekümne ringis. “Lätlased lasid omal ajal laagritel täiesti ära kaduda ja nüüd kahetsevad,” teab juhataja Pramann.